

pride v konkurz, v konkurzni masi pa je bilo 2,761.795 gld. pasiv, temu nasproti pa gotovine — 234 gld.!! Vseh aktiv skupaj je bilo 18.950 in še teh ni bilo móči v denar spraviti!

Z druge strani pa vender priznavam, da je borza v sedanjih naših razmerah — potrebno zlo! Denar je blagó kakor vsako drugo, veliko tržišče mu je neizogibna potreba. Zlasti zadolžene naše države so navezane na tak denarni trg. Da njega ni, morale bi svoje obveznice čestokrat izpečavati po jako neugodnem kurzu, in fluktuacije v cenah bile bi še mnogo izdatnejše nego dandanes. V istem položaji se nahajajo delniška društva, tudi ona se ne morejo odreči borzni pomoči. Sedanjega gospodarstvenega reda, naslanjajočega se v prvi vrsti na kredit in kapital, predstavljati si vsaj jaz niti ne morem brez borznega prometa. Saj je istina, nikjer ni toliko izrodka, toliko izprinenosti in moralične nesnage, kakor baš pri špekulacijski trgovini na borzi. Toda ona posreduje med iskalci in ponudniki, in v tej svoji funkciji vsaj v denšnjih razmerah ni nadomestna. Drugo vprašanje je pač, ali se te razmere ne utegnejo izpremeniti tekom človeškega razvoja? Da se to zgodi, da se odpravi sedanji gospodarstveni in družbeni red, potem gotovo ž njim tudi poneha borza in borzna trgovina.

Na grobu nádej.

1.	2.	3.
<p> Pómlad si mi bila, Ki v srca čudezni Vrtec si sadila Rožice ljubezni: V srci je pognalo Popje polrazvito, Prejmi, dèkle zalo, Prejmi prvo kito! </p>	<p> Rožic v kito vijem, Ki jih v srca sredi Izvabili s sijem Tvoji so pogledi . . . Kahor vígred zemljo Z mladim cvetjem kiti, Moje te objemljo Misli v noči skriti. </p>	<p> Orli, gnezdu vzeti, Hrepené povsodi Po domačem sveti, Po svobodnem rodi: Za teboj kopnéva Mi ljubav, mladenka, Tvojega odseva Čárobna rojenka . . . </p>
4.	5.	6.
<p> Dneva sem in leta Znamenje izgubil, Ko sem v popji cveta Dèklíco zaljublil. Pa da dan in leto Bégu časa róp je, Srce hrani sveto Mi spomin na pópje! </p>	<p> Oj, ljubezen moja, Kakor rože v brsti, Pila žarke sôja V lepíh dníj sí vrsti: Deklíci privíla Oh, sí se ljubeče, Tího jí odkrila Srce koperneče . . . </p>	<p> Vera v boljše čase Dvíga oratarja, Kádar razdivjá se Sílna móč viharja: Náme dvoíbe tígra Kaníla je nával, Ta konča se ígra, Ko bom v grobu spaval. </p>

L—j.

Ljubljanski

ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. II.

V Ljubljani 1. novembra 1889.

Leto IX.

Kresna noč.

Kresna noč je. Luna sveti,
Zémľjo krije tajen mir.
Rahlo giblje se dobrava,
In šumi tihótno vir.

Jézero stojí mi v dolu,
Bór ob jézeru zelen,
Tam pod bórom pa objemlje
Dvoje src ljubezni sen.

»V blesku, dèkle, si rojéna,
Jaz sem revne bajte sin;
Vélik greh je, če se druží
S siromakom bogatin!«

»Kaj je méni do palače,
Kaj zlatá, srebrá mi mar!
Tvoja sem, ostanem tvoja,
Druzega nikdar, nikdar!«

»A nocój še pojdem s tábo
V tvoj bogati, beli grad . . .
Tù pod bórom je globina,
Zakopan ji v dnù zaklad «

Jasen víšek, luna sveti,
Zémľjo krije tajen mir;
Rahlo giblje se dobrava,
In šumi tihótno vir . . .

Bije pólnooč z zvoníka,
Kaj blestí se iz globín?
»Vidiš? . . . O, nocój še pojde
S tábo revne bajte sin!«

Vročé jo poljubi v lice,
Plane po zaklad v vodó . . .
Dèkle čaka, bridko plaka,
Jézero stojí miró!

Jos. Ant. Klemenčič.

Na grobu nádej.

7.
Kamen čas okruši,
V jeklo grb svoj seka,
Toda moji duši
Bolni nima leka:

Zemlja se pomlaja,
Ptica v grmu peva,
Svetlo solnce vstaja,
V srca grob mi seva . . .

8.
Mrak na zémľjo lega,
Zarje gine sev,
Tiho toži z brega
Mehki slavčji spev.

Temno megla vstaja,
V dol trepeče vir,
Prsi mi napaja
Sládsko blagi mir.

9.
Oh, razprósti náme,
Noč, lehkotna krila,
Da vsaj v snù objame
Déklica me mila!

Kádar zemlja spava,
Ptice v varstvu gnezda,
Oh, tedaj priplava
Zláta moja zvezda!

L—j.

teh nezvanih gostov in takó se stalno naseljuje le 5% izgnancev, iz vseh drugih pa se obrazuje masa ljudij brez domovine, ki brodirjo iz kraja v kraj in katere po potrebi najemljejo predprijetniki po cenah, za kakeršne ne dobite »parjene repe«. Sevéda se po takem ti ljudje na vse načine silijo k raznovrstnim nezakonitim dejanjem in popadajo zaporedoma v »katalažko«, kjer pa jih po sedanji praktiki delj nego tri dni ne morejo obdržati, ker ni prostora. Zatorej se časih nabere po stotisoč ljudij, »kateri so prvič nepotrebni ruskemu občinstvu, drugič sibirskemu, tretjič niso podvrženi sodiščem, četrtrič nimajo niti prava na ječo in na posteljo od desák.« In vender še vsemu temu ne more biti konca! Po mnenji samodržavnikov še Rusija za to tudi ni zrela!

Na polovici pota med Nižnim in Moskvo se vidi na pravi strani Vladimir, ki je nekđaj igral važno vlogo v ruski zgodovini pred moskovsko centralizacijo, dandanes pa je le »gubernskij gorod« in šteje le 18.000 prebivalcev. Znan je njegov »sobor«, jedna iz najstarejših ruskih cerkev, katero so v romanskem zlogu postavili v 12. stoletji italijanski mojstri; cerkev je jeden iz važnih dokazov, da si je zapadni vpliv že v takó ranem času prokrčil pot v Rusijo in celó takó daleč na severovzhod, ker Vladimir je za takratne ljudi lahko bil že konec svetá.

Dné 2. avgusta sem bil zopet v Moskvi, kjer sem ostal, da študiram bogate rokopisne zaklade nje knjižnic, rusko življenje in starino; poslednjo sem pri povratu čez mesto razumel zdajci dosti bolje nego prej. Sploh sem bil z razširjenjem svojega obzorja jako zadovoljen in ako sem le del njega podál tudi bralcem, tedaj je izpolnjen namen teh črtic.

Na grobu nádej.

10

Rane srčne leči
Sèn nam, božji sel,
Ki je v lek nesreči
Iz nebes prispel:

Kar nam je najdraže,
Kar nam je najdljè,
Duhu v snù prikaže
Luči se svetlè . . .

11.

Jutro se mladilo,
Kós je v séči pel,
Ko sem devo milo
Zadnjikrat objel.

Žalost, moja ptica,
Vzvila je perot,
Verna mi družica
Slà z menoj na pot.

12.

Oh, na tuji zemlji
Žalno mrè mi vzdih,
Lahuo ga po cvetji
Nosi vétrec tih —

V srce zubelj vrže
Amor nam netèč,
Kaj mu, da ne vgasne
Níkdar, níkdar več?!

L—j.

46*

